
Editorial

Sobre la Llei de Qualitat de l'Educació

Al llarg de la seva trajectòria SUPORTS sempre ha estat amatent als esdeveniments que afecten el sistema educatiu i, en particular, l'educació de l'alumnat amb necessitats especials i les seves famílies. El *Documento de Bases para una Ley de Calidad de la Educación* que la ministra Pilar del Castillo va presentar l'11 de març de 2002 a la Conferència Sectorial d'Educació, formada pels consellers/res d'Educació de les diferents comunitats autònomes, ha commogut la comunitat educativa, com així ho mostra l'allau de pronunciaments, a favor i en contra, dels diversos sectors (polítics, professionals, sindicals, alumnat i pares) durant les darreres setmanes.

SUPORTS, conscient de la transcendència d'una nova llei d'educació, vol contribuir, des d'una anàlisi serena i constructiva però al mateix temps compromesa amb el que ha estat la línia editorial de la revista des de l'inici —una educació de qualitat per a tots—, a l'anàlisi de les propostes que directament o indirectament afecten allò que s'entén per educació especial. En aquest sentit, són quatre les qüestions que d'una manera necessàriament breu es creu oportú de sotmetre a la consideració dels lectors i les lectores.

En primer lloc, el contingut dels apartats 3.2 i 3.3 (atenció als alumnes amb necessitats educatives especials i als alumnes amb sobredotació) del citat *Documento de Bases* mostra una pobresa conceptual esfereïdora; el problema no és que es pugui qualificar com un «retrocés», sinó que no se sap on va. En cap moment el discurs no revela el que es proposa per a l'alumnat amb necessitats especials, ni el que s'espera d'ells tant des del punt de vista curricular com organitzatiu, més enllà d'alguns tòpics gens fonamentats. No hi són presents ni les conclusions de la Conferència de Salamanca (1994) ni les darreres propostes de la UNESCO i l'OCDE en aquest camp.

En segon lloc, sembla que s'endevina que novament l'èmfasi de les causes dels possibles problemes es posa en el subjecte, quan en el document s'afirma que «Als alumnes amb necessitats especials, se'ls esco-

laritzarà segons els seus perfils...» (?); les dificultats estan «en» els alumnes i, per tant, la resposta està en el «tractament». D'aquesta manera s'obren de bat a bat les portes a la tria i a la classificació, que històricament s'han associat sempre a la segregació. Es perden de vista, o volgutament s'obvien, les aportacions de l'anàlisi funcional que proposa el Sistema de 1992 i de 2002 de l'Associació Americana de Retard Mental per a la comprensió dels problemes en el desenvolupament, així com les propostes que ens vénen de disciplines com la psicologia, en particular la psicologia d'orientació ecològica, la pedagogia i la sociologia.

En tercer lloc, i fruit del que s'acaba d'exposar, es corre el risc que les aules especials, i en conseqüència els centres d'educació especial, esdevinguin les alternatives preferents per a l'escolarització i que es posin en crisi els esforços orientats tant a la inclusió com a la transformació dels centres d'educació especial en centres de recursos i en formes d'escolaritat compartida, que cada cop més s'havien revelat com una via privilegiada de renovació i millora de la qualitat d'aquests centres.

I, finalment, el que és més greu, si es confirma la deriva que sembla que es produirà en el camp de l'educació especial, es posaran en perill els avenços aconseguits pels professionals i pels pares en les darreres dècades en relació a la participació social de les persones amb discapacitat, que s'inicia a l'escola i que cada cop més tendeix a culminar en sortides laborals de treball amb suport. La convivència a les aules d'alumnat amb i sense condicions de discapacitat és un component indispensable per tal que aquestes persones se sentin valorades i acceptades per la societat.

Climent Giner
Consell Assessor

Consell de Redacció
Departament d'Educació Especial
Facultat d'Educació de la Universitat de Vic